

خانه سالمندان با رویکرد اگزیستانسیالیسم و تاثیر آن در آسایش سالمند

مهرافروز محمدخانی^{۱*}، علی اصغر اسمعیل پور روشن^۲، بابک فضل‌ی مالیدره^۳

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد دانشکده معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد بابل (mohammadkhani.me.a@gmail.com)

۲- عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد یادگار امام (poorroshan@chmail.ir)

۳- عضو هیئت علمی دانشکده معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد بابل (b_fazli@baboliau.ac.ir)

چکیده

با توجه به اینکه سالمند در فرهنگ و مذهب ما جایگاه والای دارد، تامین آسایش روحی و جسمی او واجب و ضروری است. اما با صنعتی شدن زندگی در بعضی شهرها نگهداری از سالمند برای بعضی خانواده ها کاری دشوار و گاه غیرممکن است و موجب می شود شخص سالمند در انزوا به سردرد، فضاهای شهری مدرن نیز پذیرای انسان های کم توان و ناتوان نیستند و حضور این افراد را روز به روز کم رنگ تر می سازند، از این رو، سالمند احساس یاس و بیهودگی کرده و برای مرگ روزشماری می کند. در پژوهش حاضر سعی شده است که راه حلی مناسب با استفاده از رویکرد اگزیستانسیالیسم برای این مشکل ارائه شود. اگزیستانسیالیسم یا هستی گرایی (Existentialism) اصطلاحیست که به کارهای فیلسوفان مشخصی از اواخر صده نوزدهم و اوایل قرن بیستم اعمال می شود که با وجود تفاوت های مکتبی عمیق در این باور مشترک اند که اندیشیدن فلسفی با موضوع انسان آغاز می شود نه صرفاً اندیشیدن موضوعی. پس از شناخت خصوصیات روحی و جسمی سالمند و نیز در نظر گرفتن نیازهای آنان چنین به نظر می رسد که فراهم آوردن امکاناتی جهت حضور آنان در اجتماع، می تواند راهگشای بسیاری از مشکلات روحی و جسمی آنان باشد. لذا امکاناتی در فضاهای شهری ما باید فراهم شود که انسان های کم توان و ناتوان نیز به راحتی بتوانند در آن حضور یابند. در ضمن احداث مکان هایی که از امکانات متنوع فرهنگی، تفریحی، آموزشی و ورزشی متناسب با سالمند برخوردار است توصیه می گردد به طوری که در این مکان ها سالمند امکان عرضه تجربیات خود را دارا باشد و بتواند توانایی های خود را به معرض نمایش بگذارد و از اینکه زنده است لذت ببرد. حضور اقشار دیگر سنی نیز در این کانون ها تاسیس کلاس هایی که اساتید آن سالمندان عالم، فرزانه و هنرمند هستند را موجب می شود به طوری که سالمند دیگر حس نمی کند که از جامعه طرد شده است.

کلید واژه: سالمند، اگزیستانسیالیسم، خانه سالمندان